

Συνεδρίαση ΣΕ 1/3/2016 — Συνημμένο 1: Κείμενο Ν. Μαμάση

Θα ήθελα να μεταφέρω την εμπειρία μου από τη βίαιη συμπεριφορά ορισμένων φοιτητών στην τελευταία γενική συνέλευση και να εκθέσω κάποιες απόψεις μου. Το κείμενο που ακολουθεί σκόπευα να το στείλω στο φοιτητικό σύλλογο, αλλά με την ευκαιρία της πρόσκλησης σε συνάντηση, παρακαλώ τους εκπροσώπους των φοιτητών να το διακινήσουν όπου νομίζουν. Διευκρινίζω ότι αυτά που αναφέρω, αφορούν σε συγκεκριμένα άτομα, ενώ αρκετοί φοιτητές έκαναν σημαντικές προσπάθειες να αποτρέψουν βίαιες συμπεριφορές. Η παρέμβαση μου δεν έχει τη μορφή καταγγελίας (ούτε στοχοποίησης κάποιων φοιτητών μας), αλλά απλή καταγραφή της αλήθειας μου, η οποία ίσως να αποτελέσει αντικείμενο προβληματισμού.

Κάποιοι φοιτητές με το πρόσχημα του πολιτικού και κοινωνικού αγώνα περιφρονούν βασικές αξίες όπως αξιοπρέπεια, αυτοδιάθεση του σώματος και ελεύθερη έκφραση. Η αγένεια, η απαγόρευση μετακίνησης, η δόλια πρόκληση συμπλοκής είναι τα μέσα που ορισμένοι μεταχειρίστηκαν στην τελευταία συνέλευση της Σχολής.

Συγκεκριμένα θα αναφέρω τέσσερα επίπεδα βίας που ασκήθηκαν.

- Λεκτική βία εναντίον καθηγητών. Ο χώρος προσφέρει ελευθερία και άσυλο, η αφορμή πάντα υπάρχει, άρα η ευκαιρία είναι καλή για αγώνα (εκ του ασφαλούς) ενάντια σε μια προβληματική κοινωνία. Εκπρόσωποι της, οι αυταρχικοί καθηγητές. Ακόμη και αν η συμπεριφορά κάποιων καθηγητών δεν είναι αποδεκτή από τους φοιτητές, η αντίδραση πάντα είναι ασύμμετρη.
- Απαγόρευση εξόδου από το χώρο της συνέλευσης. Εδώ συγκεκριμένοι φοιτητές εμποδίζουν καθηγητές να βγουν έξω από την αίθουσα. Αυτό δημιουργεί επικίνδυνες καταστάσεις για ορισμένους αγοραφοβικούς και καρδιοπαθείς συναδέλφους που γνωρίζω ότι έρχονται στις συνεδριάσεις. Αν κάποιος αγγίξει τους «πορτιέρηδες» καταγγέλλεται ως τραμπούκος (ή σεξιστής αν πρόκειται για «πορτιέρισσες») και προπηλακίζεται. Η κατάσταση αυτή έχει προκαλέσει πολλές φορές στο παρελθόν σοβαρές αψιμαχίες με μέλη ΔΕΠ, τα οποία δυστυχώς δεν έχουν φτάσει ακόμη στη βουδική νιρβάνα.
- Δόλια πρόκληση συμπλοκής (προβοκάτσια). Μετά την αιτιολόγηση της ψήφου μου στο Αμφιθέατρο είχα σύντομη στιχομυθία με φοιτητή μας, η οποία αστραπιαία κατέληξε στο να φωνάζει ότι τον έβρισα και τον πρόσβαλα. Στη συνέχεια άγνωστα άτομα, πιθανόν φοιτητές άλλων σχολών, που δεν ξέρουμε πως βρέθηκαν εκεί, σχημάτισαν μια μικρή αγέλη και με απείλησαν.
- Η ηθική βία του περιφερόμενου «συνδικαλιστή». Στο τέλος της συνεδρίασης εμφανίστηκε και ο εκπρόσωπος των «επισκεπτών» της συνέλευσης. Γραφική φιγούρα (βγαλμένη από τα φοιτητικά μου χρόνια), ξεκίνησε την ομιλία του απευθυνόμενος προς τον κοσμήτορα λέγοντας «δεν ξέρω πως ονομάζεστε αλλά...» και μας είπε το παρωχημένο ποίημά του για τον παγκόσμιο καπιταλισμό και το αστικό πανεπιστήμιο. Λυπάμαι που στην εποχή μας φοιτητές που πήραν 18000 μόρια στις εισαγωγικές, κάθονται στο αμφιθέατρο που κάνουν μάθημα και συνελεύσεις και ακούνε μεταφερόμενους «ινστρουκτορες», επιπέδου δημοτικού των 70s. Οι τυχόν αντιδράσεις των παρευρισκόμενων καθηγητών καταπνίγονται από τον όχλο των «επισκεπτών»

Τα κύρια προβλήματα που έχω είναι:

- Η υπονόμηση της αξιοπιστίας του δασκάλου μέσα από την προσβολή της αξιοπρέπειας του. Οι τυχόν κακές συμπεριφορές κάποιων καθηγητών γενικεύονται ώστε να καταγγεληθεί η αυθεντία του καθηγητή. Η απαξίωση της ιδιότητας του δασκάλου (σε αυτό έχουμε και εμείς μερίδιο ευθύνης) έχει καταστροφικά αποτελέσματα στη διαδικασία της μάθησης. Είναι λυπηρό ότι κάποιοι φοιτητές απέχουν συστηματικά από τα μαθήματα (ενώ έρχονται στη Σχολή) προτιμώντας την αναπαραγωγή ιδεολογικών στερεοτύπων από την επιστημονική γνώση. Αν αυτό γίνεται στο ΕΜΠ, όπου η γνώση που προσφέρεται είναι κατά 80% τεχνολογική (και σε μεγάλο βαθμό αναμφισβήτητη) δεν θέλω να σκέφτομαι τι θα συμβαίνει σε θεωρητικές σχολές άλλων πανεπιστημίων.
- Η ανηθικότητα του πολιτικού-κοινωνικού αγώνα. Αν φοιτητές Πολυτεχνείου ασκούν βία και στήνουν προβοκάτσιες για να μην υπάρχει όριο μαθημάτων τότε τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει ούτε στη Σχολή ούτε στη χώρα. Ακόμη το «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα» ιστορικά οδήγησε πολιτικά οράματα σε καταστάσεις τύπου Πολ Ποτ.
- Μεταφορά των προβλημάτων της κοινωνίας στη Σχολή. Μια διαδικαστική ρύθμιση της Σχολής μετατρέπεται σε πολιτικό και κοινωνικό ζήτημα. Στη συνέχεια εισβάλλουν στη διαδικασία κάποιοι μεταφερόμενοι επαγγελματίες «επαναστάτες» για να κάνουν πολιτικό αγώνα στην ασφάλεια του πανεπιστημιακού ασύλου και να αυξήσουν τα ασήμαντα ποσοστά των απολιθωμένων κομμάτων τους. Αντί η Σχολή μας να γίνει μια νησίδα αριστείας, ώστε να συνδράμει με ορθολογισμό την κοινωνία, γίνεται το ανάποδο δηλαδή μεταφέρεται το σύνολο των προβλημάτων της ανθρωπότητας για να λυθεί σε μια Σχολή Μηχανικών.

Αν και είμαι απαισιόδοξος (δεν έχουμε γιατρεία) κάνω έκκληση στο φοιτητικό σύλλογο να δει από κοντά το πρόβλημα. Αναλαμβάνω το προσωπικό μερίδιο ευθύνης για τη σημερινή κοινωνική κατάσταση, αλλά δεν νομίζω ότι είμαι χρήσιμος ως αποδέκτης της οργής κάποιων φοιτητών, οι οποίοι στο πρόσωπό μου βλέπουν τον υπεύθυνο για το τραυματικό οικογενειακό, σχολικό και κοινωνικό τους περιβάλλον. Όσο για το μεταφερόμενο όχλο και τους τριτοκοσμικούς «ινστρουκτορες», εκεί πραγματικά κινδυνεύω να χάσω τη ψυχραιμία μου και να αμυνθώ, όπως όταν θα μπει ο βιαστής σπίτι μου.

Για να μην εμπλακώ λοιπόν σε καταστάσεις που έχω αποκηρύξει εδώ και δεκαετίες και δεδομένου ότι είμαι ένα απλό χαμηλόβαθμο μέλος ΔΕΠ, δεν βρίσκω κανέναν λόγο για τη συμμετοχή μου στις διοικητικές διαδικασίες της Σχολής, πρακτική που ήδη εφαρμόζει σημαντικός αριθμός συναδέλφων. Προτιμώ να δώσω το χρόνο μου και την ενέργειά μου στην διαμόρφωση της εκπαιδευτικής διαδικασίας, δράση η οποία και εκτιμάται από την πλειοψηφία των φοιτητών.

Νίκος Μαμάσης